

figer jeg: Lad os faae en Ordning, som rammer alle Hundeeiere, Herremanden og Grosfereren saa vel som Borgeren, Bonden og Husmanden, lad de samme Regler gjælde for Enhver, der vil holde Hund. Den Behandlingsmaade vilde der være Noget i, men dette at man egentlig kun vil de Smaa til Dvs, synes jeg ikke er human. Naar man nu siger: Ja, men hvis disse Menneſter lade være at holde Hund, saa spares der Meget derved. Man tænke sig blot denne Betragtningmaade ført videre, at, naar man undlader det og det og det, saa sparede man saa og saa meget, ja vist gjorde man det, men jeg tror ikke, at Lovgivningsmagten har til Opgave at reflektere med, hvor meget der spares i Samfundet, hvis Folk vare sparsommelige; det ligger udenfor Lovgivningsmagtens Omraade. Den Slags Overdrivelser, at Hundeholdet koster lige saa meget som hele Skolevæsenet, hidrøre fra en meget opstræmt Fantasi, ligesaa vel som Udtalelser om, at Hunden er et vildt Dyr, et Rovdyr. S den Henseende tror jeg virkelig, at man, naar man ser rolig paa Tingene, kan give Hundene her i Kjøbenhavn det Vidnesbyrd, at det er de fredeligste og roligste Dyr. Man siger, at vor By er berygget for sit Hundehold, værre end Konstantinopel; jeg spørger, hvor det staar skrevet. Man taler om, at der er et saa overdrevent stort Hundehold her i Byen, men have de Herrer, der tale derom, nogenſinde uleiligt sig med at undersøge de statistiske Oplysninger om Hundeholdet her i Kjøbenhavn? Det er nemlig faktisk nedadgaaende; der er færre i dette Aar, end der var for 5 Aar tilbage. Saaledes kan man paa ingen Maade paasta, at Hundeholdet er i Tiltagende, det er tværtimod i Aftagende. Det paastaas, at det er overdrevent stort her i Byen. Jeg tror ikke, at det er større end i andre Byer forholdsvis. Der er kun een Ting, der vil blive exorbitant og altsaa enestaaende for Kjøbenhavn. Naar vi vedtage de Afgiftsbestemmelser, som her er foreslaaet, saa vilde Kjøbenhavn nemlig blive aldeles enestaaende, og skulle vi derfor tale om, at Byen er berygget for sit Hundehold, saa maa det da netop siges, at vi gjøre den dertil ved at gribe til Forholdsregler, der i Andres Dine fremkalde Forestillingen om, at her er en ganske forfærdelig Tilstand. Nei, det, der stadig og stadig gjentages er: Intet Menneſte hindres ved denne Bestemmelse i at holde Hund. Jeg siger, det er kun formel Tale. Faktisk vedtage vi her en Forbudslov mod, at Smaafolk, Husmænd paa Landet og ligestillede Folk i Byen kunne holde Hund.

Det er Meningen med det. De, som have det bedre, ville være fri for at generes af fattige Folks Hunde. Det er det, jeg er en Modstander af. Vilde den høitærede Minister komme med en Lov, som skjærer alle Hunde over en Kam, saa kunde jeg forstaa, at det kunde være en Politiforanstaltning i Ordets virkelige og sande Betydning. Men dette, at de Fattiges Hunde skulle forsvinde, de Riges derimod have samme Spillerum som hidtil, er i mine Dine en Ubillighed.

D. Christensen: Der er ganske kortelig berørt en Side af Sagen, nemlig af det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Thorup); men jeg tror, det er rigtigt, den er bleven berørt, og at den maa udvilles nøiere. Jeg er enig med det ærede Medlem fra Næstved (Seth), som sagde, at vi ikke skulde undervurdere Hundene; men jeg siger, at det er ligesaa sikkert, at det er en feilagtig Beslutning, vi tage her, hvis vi overvurdere den. Der er den Fare ved Hunden og tillige ogsaa ved Ræven, at den er smitteførende for en meget farlig Sygdom hos Menneſtet. Det er nemlig bevist, og jeg tror, Lægerne i de sidste 18—20 Aar ere komne efter det ved mikroskopiske Undersøgelser, at Bændelormen bliver overført fra Hunden til Menneſtet, og at dette meget ofte kommer fra disse smaa Skjødehunde, som blive forfælede af deres Eier, at Bændelormen bliver overført paa Menneſtet. Nu er jo Bændelormen som bekendt et Snyltedyrd og har det tilfælles med andre Snyltedyrd og ogsaa Snylteplanter, at den forandrer sig i Udseende efter den Vært, den lever paa. Hos Ræve og Hunde og Menneſtet er det den saakaldte Bændelorm, der som bekendt er et meget farligt Snyltedyrd; men efter at den har vandret disse Steder igjennem og kommer ud paa Græsset, og Jaarene æde den, tager den Sæde i Jaarets Hjærne og bliver nu kaldet Kvæser. Det er et ligesaa farligt Dyr hos Jaaret, og det bevirker den saakaldte Dreiesyge, som vist de fleste Landmænd have set, hvor Jaaret slaar Kredse og bliver ved at dreie sig rundt. Efter at være vandret tilbage til Menneſtet bliver den atter Bændelorm. Det kunde vist være tænkeligt, at alle de Lovtaler, der blive holdte, og al den Venlighed, der følger Hunden i Form af Krydder-tuebatter bagte i Smør, vilde formindstes hos mange Menneſter, i Særdeleshed hos det smukke Kjøb, hvis man vidste, hvilken farlig Gæst, de havde i deres Huse. Det er Noget, jeg tror, Lægevidenskaben er enig om, og jeg tror ikke, det er til Glæde, det bliver sagt her, for at Folk kunne vide, at det er